

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

Quod confessio debeat esse aperta, humilis, & verecunda, ita tamen vt nihil prae verecundia reticeatur. Cap. 20.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

non integrè facta & non repetita certo constet, aut aliquid subsit certæ rationis.

Quòd confessio debeat esse aperta, humilis,
& verecunda, ita tamen vt nihil præ verecundia reticeatur. Cap. 20.

AD confessionem certæ quædam requiruntur conditiones: quarum aliæ quidem necessariae, aliæ accommodæ sunt ad ipsam dignè peragendam. Prima est, quod confessio debeat esse aperta, *Aperta.* non amictu aliquo verborum obumbrata: quo peccata ipsa leuiora videri possint, quàm re vera sint. Sunt enim nonnulli qui confitentur quidem, sed interim quantum possunt eleuant sua crimina, asserentes sese non perinde prauo affectu ea commisisse, etiam si alioqui supra modum graua sint: aut inuitos eo fuisse pertractos: aut per imbecillitatem lapsos, aut violentia tentationis se fuisse deuictos. Imo quod deterius est, nonnulli Deum ipsum incusant, dicentes se ab ipso fuisse destitutos, & ipsius ope non fuisse adiutos. At qui rectè vult confiteri, seipsum accuset oportet, nemo enim inuitus cogit, ad consentiendum iniquitati. Nam et inō nunquam ad peccandum rapiamur violentia quadam

DE TRIBVS PARTIBVS

quadam cupidinis, timoris, supplicij, aut rei cuiusuis alterius, nobis tamen id potissimū imputandum est, qui sollicitationibus non reluctamur, qui strenui nō sumus in studio pietatis, qui diuinam opem precum instantia non imploramus, quæ nos aduersus omnes ingruentium tentationum procellas tā internas quam externas, munire poterat & tueri. Decet quoq; in confidendo humileis exhibere corporis gestus, genuflexionem, manuum coniugationem, humilem & verecū dum enunciandi modum, sumpto in omnibus & ob oculos posito exēplo Christi, nostri gratia magna cum humilitate constituti pro tribunalibus Pilati. Nam vt beatus ait Augustinus, non aliās citius à diabolo superamur, quam dum illi per superbiam similes sumus, neq; aliās citius illū deijcimus, quam dum per humilitatem dominū Iesum imitamur, neq; vnquam inimicum nostrum magis affligimus, quam dū vulnera animarum per confessionem & contritionem sanamus. Ideo autem verecundā decet esse confessionem, quia latrones facti sumus dū animas nostras aut aliorum per peccatū occidimus. Quamobrē æquum est, vt ad sacerdotem veluti ad agentem vice Dei iudicē accedamus, cū rubore & humilitate ipsius nos prouol-

Humilis

Ang.

Verecūda.

prouolentes pedibus, sicuti rei facere con-
 sueverunt ante iudicem quem sibi cupi-
 unt esse propitiū: deinde etiam quia pudor
 ipse in confessione meritorius est, atque ad
 tollendam pœnā efficax. Quomodo enim
 (inquit Augustinus) verecundia magna est
 pœna, qui erubescit pro Christo fit dignus
 misericordia. Bernardus quoq; ideo pecca-
 toribus præceptam esse confessionem tra-
 dit, ut pudor illis loco pœnæ esset. Et re-
 vera si exactè trutinemus vitæ nostræ igna-
 uiam & indignitatem, eamq; ante oculos
 diuinæ maiestatis & apud ipsius vicariū ape-
 riamus multas & magnas reperiemus ratio-
 nes, quare merito debeamus erubescere.
 Nam si laici suam expendant vitam, depre-
 hendent se ne vnā quidem horam singulis
 diebus impendisse obsequio diuino, quū
 tamen christianissimi ratione omni deberēt
 hora animo Deo esse dediti: quod sanè fa-
 ctu haud esset difficile, si modo huic sese ex-
 exercitio vellent accommodare, & si tantum
 adesset pietatis studium quantum adesset pa-
 randæ rei temporalis. Longè tamen maio-
 res habent iusti ruboris causas monachi illi,
 qui quū pro cotidiano suo exercitio sedu-
 lo Deo obsequi elegerint ac deuouerint, in
 Dei obsequio remissius agunt, vagi cogita-
 tionibus

Aug de ve.
 & fal. pœ. ca.
 10
 Ber.

M

tionibus

DE TRIBVS PARTIBVS.

tionibus, verbi dissoluti ac futiles, actionibus inconstantes & inutiles, moribus incircuncisi: vt metuendum illis sit, ne aliquando audituri sint exprobrationem illam diuinam. Frons mulieris meretricis facta est tibi, noluisti erubescere. Satius sanè nobis esset si eundem Dominum audiremus ita admonentem. Tu confundere, & porta ignominiam tuam. Notanter hic dicit, porta ignominiam tuam, quum multi reperiantur, qui tam sunt ruboris impatiētes, vt erubescerentiam suam portare omnino nec velint, nec possint: eoq; ignominiam suam apud sacerdotē in cōfessione cælant, nō exactè omnia sua crimina pandentes, nec penitus explicantes ipsorum grauitatem & turpitudinem. Quod sanè ingens est malum, atque adeo magna insipientia, pro modica videlicet ignominia vitanda, se ipsum tradere ignominia & damnationi perpetua: veluti si æger quispiam cælanda sua detegere medico nollet, atque hinc se in vitæ suæ discrimen conijceret. Vnde Christus. Qui me inquit erubuerit & meos sermones, hunc filius hominis erubescet quum venerit in maiestate sua & Patris & sanctorum angelorum. Hoc est, qui hic quippiam iuxta Dei voluntatem agere, aut vitare

Ier. 3. b.

Ezec. 16. f.

Luc. 9. c.

virare erubescit apud homines, tandem erubescere cogetur coram Deo & omnibus sanctis. Attamen si quis à natura ita impotenti quodam pudoris morbo laboret vt in explicandis suis commissis hæreat, aut memoria seu intellectu cæcutiat, aut titubet, is eiusmodi morbum suum confessario exponet, succurri sibi postulans per sacerdotis inquisitiones. Tali enim voto quisquis ad confessionem accedit: & in eo perstat affectu, vt sacerdotem relinquere nolit, nisi prius omnibus peccatis plenè enunciatis, hic sanè quod sat est præstat, huiusq; magis affectum aspicit Dominus quam effectum. Nemo insuper ob ruborem euitandum notos debet sacerdotes defugere, (sicuti quibusdam mos ignotos quarere confessarios, aut in latibulis, seu tenebris clanculū confiteri, ne quo pacto possint agnoscere) alioqui magnam sibi iacturam fecerit in laxando aut exoluendo supplicio peccatis ipsis commérito. Quo enim quis minus pudet, hoc minus sua confessione meretur. Quandoquidem vt culpa remittatur, tanto tamē atrocior exigetur pœna, quāto erubescencia fuerit leuior. Adde quòd metuentū sit, ne eiusmodi necdum plenū conceperit suorum admissorum odium, sed animo

M ij   adhuc

DE TRIBVS PARTIBVS.

adhuc sit multum superbo, utpote qui ferre nec possit nec velit, ut apud notum sibi sacerdotem erubesceret. Quod si vero eo sit animo, ut citius confessionem omissurus sit, quàm confiteri sacerdoti cognito, huius confessio quam apud ignotum facit nulla est.

Quòd confessio fieri debeat purè & ex sincero erga Deum amore, & ex vera de peccatis contritione: quòdque confessarij quærendi sint maxime idonei. Cap. 21.

NEcesse est præterea confessionem esse puram & sinceram, ut scilicet sub ipsa ea tantùm tractentur, quæ ipsam & confitentis conscientiam concernunt, non autem extranea, nec ad alienam conscientiam pertinentia: nam hoc pacto confessio ipsa occasionem præstare posset delinquendi. Debet quoque & intentio esse sincera, ut confessio ex puro & sincero fiat erga Deum amore: quo videlicet gratum ei præstetur obsequium, & eidem satisfiat. Nec enim coacta esse debet confessio aut consuetudinaria, aut facta, sed recta intentione pura, cum certo proposito relinquendi peccata, ne de nobis dicat Dominus. Populus hic labijs me honorat, cor autem eorum longè est à me. Dominus enim noster animum magis spectat & intentionis nostræ scopum, quam externam actionem.

Mat. 23. 2. &
Isa. 29. d.